

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

**РІШЕННЯ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

у справі за конституційними поданнями 49 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 18, статті 171¹, частини першої статті 180

Кодексу адміністративного судочинства України, 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 18, частин другої, третьої, п'ятої статті 171¹, частин другої, шостої статті 183¹ Кодексу адміністративного судочинства України та 54 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 89 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», частини четвертої статті 18, статті 171¹ Кодексу адміністративного судочинства України (справа про підсудність окремих категорій адміністративних справ)

м. Київ
29 серпня 2012 року
№ 16-рп/2012

Справа № 1-1/2012

Конституційний Суд України у складі суддів:

Бауліна Юрія Васильовича,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Винокурова Сергія Маркіяновича — головуючого,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Кампа Володимира Михайловича — доповідача,
Маркуш Марії Андріївни,
Овчаренка В'ячеслава Андрійовича,
Пасенюка Олександра Михайловича,
Сергейчука Олега Анатолійовича,
Стецюка Петра Богдановича,
Стрижака Андрія Андрійовича,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційними поданнями 49, 50 та 54 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини четвертої статті 18, статті 171¹, частини першої статті 180, частин другої, шостої статті 183¹ Кодексу адміністративного судочинства України (далі — Кодекс) та частини першої статті 89 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453-VI (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №№ 41–45, ст. 529) (далі — Закон № 2453).

Приводом для розгляду справи відповідно до статей 39, 40 Закону України «Про Конституційний Суд України» стали конституційні подання 49, 50 та 54 народних депутатів України.

Підставою для розгляду справи згідно зі статтею 71 Закону України «Про Конституційний Суд України» є твердження суб'єктів права на конституційні подання

про невідповідність Конституції України (неконституційність) окремих положень Закону № 2453 та Кодексу.

Заслухавши суддю-доповідача Кампа В. М., дослідивши матеріали справи, у тому числі позиції, висловлені Президентом України, Головою Верховної Ради України, Прем'єр-міністром України, Міністерством юстиції України, Вищим адміністративним судом України, Вищою радою юстиції, Вищою кваліфікаційною комісією суддів України, Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини, науковцями Донецького національного університету, Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, Інституту мовознавства ім. О. О. Потебні НАН України, Київського національного університету імені Тараса Шевченка, Київського університету права НАН України, Львівського національного університету імені Івана Франка, Національної академії внутрішніх справ, Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут», Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого», Ужгородського національного університету, а також громадської організації «Центр політико-правових реформ», Конституційний Суд України

УСТАНОВИВ:

1. Суб'єкт права на конституційне подання — 49 народних депутатів України — звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення частини четвертої статті 18, статті 171¹, частини першої статті 180 Кодексу стосовно підсудності Вищому адміністративному суду України як суду першої інстанції справ про дострокове припинення повноважень народного депутата України в разі невиконання ним вимог стосовно несумісності, а також справ щодо оскарження актів, дій чи бездіяльності Верховної Ради України, Президента України, Вищої ради юстиції, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

Автори клопотання вважають, що оспорювані положення Кодексу не відповідають частині третій статті 22, частині першій статті 55, частині другій статті 125, пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України.

2. Суб'єкт права на конституційне подання — 50 народних депутатів України — звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення частини четвертої статті 18, частин другої, третьої, п'ятої статті 171¹ Кодексу стосовно підсудності Вищому адміністративному суду України як суду першої інстанції справ щодо оскарження актів, дій чи бездіяльності Верховної Ради України, Президента України, Вищої ради юстиції, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, а також положення частин другої, шостої статті 183¹ Кодексу стосовно підсудності апеляційному адміністративному суду як суду першої інстанції та Вищому адміністративному суду України як суду апеляційної інстанції справ про примусове відчуження земельної ділянки, інших об'єктів нерухомого майна, що на ній розміщені, з мотивів суспільної необхідності.

На думку 50 народних депутатів України, оспорювані положення Кодексу порушують частину третю статті 22, частини першу, другу статті 55, частину другу статті 64, пункт 8 частини третьої статті 129 Основного Закону України.

3. Суб'єкт права на конституційне подання — 54 народних депутати України — звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення частини першої статті 89 Закону № 2453, частини четвертої статті 18, статті 171¹ Кодексу стосовно підсудності Вищому адміністративному суду України як суду першої інстанції справ щодо оскарження актів, дій чи бездіяльності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, насамперед у частині оскарження суддею місцевого чи апеляційного суду рішення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України про притягнення його до дисциплінарної відповідальності.

Автори клопотання вважають, що ці положення Закону № 2453 та Кодексу порушують частини другу, третю статті 22, частини першу, другу статті 24, частини першу, другу статті 55, пункт 8 частини третьої статті 129 Конституції України.

Оскільки у зазначених трьох поданнях порушуються питання щодо підсудності одних і тих самих категорій адміністративних справ, Конституційний Суд України ухвалами від 26 січня 2011 року № 6-уп/2011 та від 12 жовтня 2011 року № 39-уп/2011 об'єднав конституційні провадження за цими поданнями в одне конституційне провадження.

4. Розглядаючи порушені у конституційних поданнях питання, Конституційний Суд України виходить з такого.

Україна є демократична, соціальна, правова держава, в якій права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість її діяльності; права і свободи людини і громадянина захищаються судом; кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб; однією з основних засад судочинства є забезпечення апеляційного та касаційного оскарження рішення суду, крім випадків, встановлених законом (стаття 1, частина друга статті 3, частини перша, друга статті 55, пункт 8 частини третьої статті 129 Основного Закону України).

В Україні визнається і діє принцип верховенства права; Конституція України має найвищу юридичну силу; закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй; органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України (частина друга статті 6, частини перша, друга статті 8 Конституції України).

5. Суб'єкти права на конституційне подання стверджують, що положення частини четвертої статті 18, частин першої, другої, шостої статті 171¹, частини першої статті 180, частин другої, шостої статті 183¹ Кодексу, що встановлюють випадки, в яких апеляційне або касаційне оскарження рішення суду не передбачено, суперечать частинам другій, третій статті 22, частинам першій, другій

статті 24, частинам першій, другій статті 55, частині другій статті 64, пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України.

Враховуючи, що положення частини першої статті 89 Закону № 2453 стосовно підсудності Вищому адміністративному суду України як суду першої інстанції справ щодо оскарження рішення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України про притягнення до дисциплінарної відповідальності судді місцевого чи апеляційного суду охоплюються положеннями статті 171¹ Кодексу, Конституційний Суд України вважає за доцільне здійснити перевірку зазначеного положення Закону № 2453 на відповідність Конституції України в аспекті розгляду вказаної статті Кодексу.

5.1. Згідно з частиною третьою статті 124 Основного Закону України судочинство здійснюється Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції.

Система судів загальної юрисдикції будується за принципами територіальності, спеціалізації, а також інстанційності (стаття 125 Конституції України, абзац перший підпункту 3.2 пункту 3 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 12 липня 2011 року № 9-рп/2011).

Конституція України гарантує здійснення судочинства судами на засадах, визначених у частині третій статті 129 цієї Конституції, які забезпечують неупередженість здійснення правосуддя судом, законність та об'єктивність винесеного рішення тощо. Ці засади, як наголосив Конституційний Суд України в абзаці першому підпункту 3.2 пункту 3 мотивувальної частини Рішення від 2 листопада 2011 року № 13-рп/2011, є конституційними гарантіями права кожного на судовий захист.

Одна з основних засад судочинства — забезпечення апеляційного та касаційного оскарження рішення суду, крім випадків, встановлених законом (пункт 8 частини третьої статті 129 Конституції України). Зі змісту цього положення вбачається, що у судах загальної юрисдикції законом визначається такий порядок розгляду судових справ, за яким забезпечується апеляційне та касаційне оскарження рішення суду, крім випадків, що встановлюються законодавцем шляхом визначення окремих категорій справ, у яких таке оскарження рішення суду не передбачено.

5.2. Пункт 8 частини третьої статті 129 Конституції України не містить конкретних вимог щодо підстав встановлення законом випадків, у яких не передбачено апеляційне та касаційне оскарження рішення суду загальної юрисдикції. Конституційний Суд України вважає, що в такому разі з метою забезпечення прав і свобод людини і громадянина законодавче регулювання зазначених питань має відповідати вимогам Основного Закону України, насамперед принципу верховенства права, зокрема таким його складовим, як співмірність між інтересами особи та суспільства, а також справедливість, розумність, логічність закону тощо.

Наведені вимоги стосуються також справ, що розглядаються в порядку адміністративного судочинства, завданням якого згідно з частиною першою статті 2 Кодексу є захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юри-

дичних осіб у сфері публічно-правових відносин шляхом справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду адміністративних справ.

5.3. Суб'єкти права на конституційне подання стверджують про невідповідність Конституції України (пункту 8 частини третьої статті 129) оспорюваних положень Закону № 2453 та Кодексу, згідно з якими Вищий адміністративний суд України як суд першої інстанції розглядає, зокрема, справи щодо актів, дій чи бездіяльності Верховної Ради України, Президента України (крім випадків, коли акти Верховної Ради України та Президента України підлягають перевірці на відповідність Конституції України (конституційність) Конституційним Судом України), Вищої ради юстиції, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, а також справи щодо дострокового припинення повноважень народного депутата України у разі невиконання ним вимог стосовно несумісності.

Юридичні форми реалізації повноважень Верховною Радою України, Президентом України, Вищою радою юстиції та Вищою кваліфікаційною комісією суддів України мають важливе значення для держави та суспільства, стосуються прав і свобод громадян, формування і функціонування суддівського корпусу.

За Конституцією України вимоги щодо несумісності депутатського мандата з іншими видами діяльності встановлюються законом (частина третя статті 78); у разі невиконання вимоги стосовно такої несумісності повноваження народного депутата України припиняється достроково за рішенням суду (частина четверта статті 81).

Конституційний Суд України вважає, що законодавче регулювання підсудності окремих категорій адміністративних справ, визначених оспорюваними положеннями Закону № 2453 та Кодексу, забезпечує передумови для неупередженого здійснення правосуддя Вищим адміністративним судом України як судом першої інстанції протягом розумного строку, закріплює гарантії справедливого судового розгляду справи та встановлює порядок ухвалення судом об'ґрунтованого і законного рішення.

Таким чином, оспорювані положення Закону № 2453 та Кодексу щодо підсудності вказаних категорій адміністративних справ не суперечать положенням частини першої статті 8, пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України.

5.4. Суб'єкт права на конституційне подання — 50 народних депутатів України — стверджує про невідповідність пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України частин другої, шостої статті 183¹ Кодексу щодо підсудності апеляційним адміністративним судам як судам першої інстанції та Вищому адміністративному суду України як суду апеляційної інстанції справ про примусове відчуження земельної ділянки, інших об'єктів нерухомого майна, що на ній розміщені, в особи-власника з мотивів суспільної необхідності.

Відповідно до Закону України «Про відчуження земельних ділянок, інших об'єктів нерухомого майна, що на них розміщені, які перебувають у приватній власності, для суспільних потреб чи з мотивів суспільної необхідності» від 17 листопада 2009 року № 1559–VI суспільна необхідність — це обумовлена загальнодержавними інтересами або інтересами територіальної громади виключна не-

обхідність, для забезпечення якої допускається примусове відчуження земельної ділянки, інших об'єктів нерухомого майна, що на ній розміщені, у встановленому законом порядку (абзац шостий статті 1); примусове відчуження земельних ділянок, інших об'єктів нерухомого майна, що на них розміщені, можливе лише з мотивів суспільної необхідності і виключно для забезпечення суспільних потреб (частина перша статті 7).

Конституційний Суд України виходить з того, що відповідно до пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України законом може бути визначено окремі категорії адміністративних справ, у яких не передбачено касаційне оскарження рішення суду.

Отже, законодавчі положення щодо підсудності апеляційним адміністративним судам як судам першої інстанції та Вищому адміністративному суду України як суду апеляційної інстанції зазначеної категорії адміністративних справ не суперечать частині першій статті 8, пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України.

5.5. Суб'єкти права на конституційне подання звертаються з проханням перевірити оспорювані положення Закону № 2453 та Кодексу на відповідність окремим положенням статей 22, 24, 55, 64 Конституції України.

За приписами пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України допускається встановлення законом випадків, в яких апеляційне та касаційне оскарження рішення суду не передбачено. Правове регулювання Законом № 2453 та Кодексом питань підсудності окремих категорій адміністративних справ відповідно до зазначеного конституційного припису гарантує дотримання прав і свобод громадян, які реалізують їх в адміністративному судочинстві.

З огляду на це встановлення законом підсудності окремих категорій справ Вищому адміністративному суду України як суду першої інстанції, апеляційним адміністративним судам як судам першої інстанції та Вищому адміністративному суду України як суду апеляційної інстанції гарантує право на судовий захист та не обмежує його, не звужує змісту та обсягу вже закріплених законом прав та свобод, не порушує рівності громадян перед законом.

Отже, оспорювані положення Закону № 2453 та Кодексу не суперечать положенням статей 22, 24, 55, 64 Конституції України.

6. Автори клопотання — 49 народних депутатів України — стверджують, що положення частини четвертої статті 18, частин першої, другої, шостої статті 171¹, частини першої статті 180 Кодексу суперечать частині другій статті 125 Конституції України.

Основним Законом України встановлено, що Верховний Суд України є найвищим судовим органом у системі судів загальної юрисдикції (частина друга статті 125); його повноваження як найвищого судового органу в системі судів загальної юрисдикції визначаються законодавцем (пункт 14 частини першої статті 92).

Згідно із Законом № 2453 Верховний Суд України повноважний, зокрема, переглядати справи з підстав неоднакового застосування судами (судом) касаційної інстанції однієї і тієї ж норми матеріального права у подібних правовідносинах та у разі встановлення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої

визнана Україною, порушення Україною міжнародних зобов'язань при вирішенні справи судом (пункти 1, 2 частини другої статті 38).

Аналізуючи оспорювані положення Кодексу на предмет їх відповідності частині другій статті 125 Конституції України, Конституційний Суд України дійшов висновку, що встановлення законодавцем окремих категорій адміністративних справ, в яких апеляційне та касаційне оскарження рішення суду не передбачено, не позбавляє Верховний Суд України статусу найвищого судового органу в системі судів загальної юрисдикції.

Отже, оспорювані положення Кодексу не суперечать частині другій статті 125 Основного Закону України.

7. Відповідно до Закону України «Про Конституційний Суд України» у конституційному поданні має зазначатися правове обґрунтування тверджень щодо неконституційності правового акта або його окремих положень (пункт 4 частини другої статті 39); предметом розгляду в Конституційному Суді України може бути конституційне подання, в якому викладаються аргументи і стверджується про неконституційність законів, інших правових актів Верховної Ради України, актів Президента України, актів Кабінету Міністрів України, правових актів Верховної Ради Автономної Республіки Крим (частина перша статті 71).

Суб'єкти права на конституційне подання — 49 та 54 народних депутатів України — порушують питання щодо неконституційності частин третьої, четвертої, п'ятої статті 171¹ Кодексу, які стосуються процесуальних аспектів розгляду Вищим адміністративним судом України як судом першої інстанції окремих категорій справ, однак не наводять правового обґрунтування їх невідповідності Конституції України.

Вказане є підставою для припинення конституційного провадження у справі в цій частині згідно з пунктом 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — невідповідність конституційних подань вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України «Про Конституційний Суд України».

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 39, 40, 45, 51, 61, 63, 65, 67, 69, 73 Закону України «Про Конституційний Суд України», пунктом 1 § 51 Регламенту Конституційного Суду України, Конституційний Суд України

вирішив:

1. Визнати такими, що відповідають Конституції України (є конституційними), положення:

— частини четвертої статті 18, частин першої, другої, шостої статті 171¹, частини першої статті 180 Кодексу адміністративного судочинства України стосовно підсудності Вищому адміністративному суду України як суду першої інстанції справ про дострокове припинення повноважень народного депутата України в разі невиконання ним вимог щодо несумісності, а також справ щодо оскарження актів, дій чи бездіяльності Верховної Ради України, Президента України, Вищої ради юстиції, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України;

— частини першої статті 89 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 року № 2453–VI стосовно підсудності Вищому адміністративному суду України як суду першої інстанції справ щодо оскарження рішення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України про притягнення до дисциплінарної відповідальності судді місцевого чи апеляційного суду;

— частин другої, шостої статті 183¹ Кодексу адміністративного судочинства України стосовно підсудності апеляційному адміністративному суду як суду першої інстанції та Вищому адміністративному суду України як суду апеляційної інстанції справ про примусове відчуження земельної ділянки, інших об'єктів нерухомого майна, що на ній розміщені, з мотивів суспільної необхідності.

2. Припинити конституційне провадження у справі в частині перевірки на відповідність Конституції України частин третьої, четвертої, п'ятої статті 171¹ Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 2 статті 45 Закону України «Про Конституційний Суд України» — невідповідність конституційних подань у цій частині вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України «Про Конституційний Суд України».

3. Рішення Конституційного Суду України є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскаржене.

Рішення Конституційного Суду України підлягає опублікуванню у «Віснику Конституційного Суду України» та в інших офіційних виданнях України.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

● *Summary to the Decision of the Constitutional Court of Ukraine dated August 29, 2012 No. 16-rp/2012 in the case upon the constitutional petitions of 49 People's Deputies of Ukraine concerning conformity to the Constitution (constitutionality) of the provisions of Articles 18.4, 171¹, Article 180.1 of the Code of Administrative Proceedings, 50 People's Deputies of Ukraine concerning conformity to the Constitution (constitutionality) of the provisions of Articles 18.4, 171^{1.2}, 171^{1.3}, 171^{1.5}, 183^{1.2}, 183^{1.6} of the Code of Administrative Proceedings and 54 People's Deputies of Ukraine concerning conformity to the Constitution (constitutionality) of the provisions of Article 89.1 of the Law «On Judicial System and Status of Judges», Articles 18.4, 171¹ of the Code of Administrative Proceedings (case on jurisdiction of some categories of administrative cases)*

Subjects of the right to constitutional petition argue that the provisions of Articles 18.4, 171^{1.1}, 171^{1.2}, 171^{1.6}, 180.1, 183^{1.2}, 183^{1.6} of the Code of Administrative Proceedings (hereinafter referred to as «the Code») which provide cases in which appellate or cassational challenge of court decision is not envisaged contravene Articles 22.2, 22.3, 24.1, 24.2, 55.1, 55.2, 64.2, 129.3.8 of the Constitution.

One of the main fundamentals of justice is ensuring appellate and cassational challenge of a court decision except in cases provided by law (Article 129.3.8 of the Constitution). It is seen from the content of this provision that the law establishes such order of consideration of judicial cases by courts of general jurisdiction which provides appellate and cassational challenge of a court decision except in cases established by the legislator by means of definition of certain categories of cases in which such challenge of a court decision is not envisaged.

Article 129.3.8 of the Constitution does not hold specific requirements concerning establishment by law of cases which do not envisage appellate and cassational challenge of a decision of court of general jurisdiction. The Constitutional Court deems that in this case in order to provide human and citizens' rights and freedoms legislative regulation of mentioned issues shall conform to requirements of the Fundamental Law, first of all the principle of the rule of law.

Subjects of the right to constitutional petition appeal regarding non-conformity to the Constitution (Article 129.3.8) of the disputed provisions of the Law «On Judicial System and Status of Judges» dated July 7, 2010 No. 2453-VI (hereinafter referred to as «the Law No. 2453») and the Code according to which the High Administrative Court of Ukraine as a court of first instance considers in particular cases on acts, deeds and omissions of the Verkhovna Rada of Ukraine, the President of Ukraine, the High Council of Justice, the High Qualification Commission of Judges of Ukraine, as well as cases concerning pre-term authority termination of the People's Deputy of Ukraine in case of his/her failure to meet requirements concerning incompatibility.

Legal forms of realisation of authority of the Verkhovna Rada of Ukraine, the President of Ukraine, the High Council of Justice, the High Qualification Commission of Judges of Ukraine have an important meaning for state and society, concern rights and freedoms of citizens, formation and functioning of judicial corps.

According to the Constitution, requirements concerning incompatibility of the deputy's mandate with other types of activity are established by law (Article 78.3); in case of his or her failure to fulfill requirement concerning incompatibility of the deputy's mandate powers of a People's Deputy of Ukraine shall be terminated earlier by a court decision (Article 81.4).

The Constitutional Court deems that the legislative regulation of jurisdiction of some categories of administrative cases defined by the disputed provisions of the Law No. 2453 and the Code provides preconditions for impartial execution of justice by the High Administrative Court of Ukraine as a court of first instance within a reasonable term, secures guarantees of fair judicial consideration of a case and establishes an order for a court to adopt a grounded and lawful decision.

Thus, the disputed provisions of the Law No. 2453 and the Code concerning jurisdiction of the mentioned categories of administrative cases do not contravene the provisions of Articles 8.1, 129.3.8 of the Constitution.

Subject of the right to constitutional petition — 50 People's Deputies of Ukraine — states non-conformity of Articles 183¹.2, 183¹.6 of the Code to Article 129.3.8 of the Constitution concerning jurisdiction of cases on compulsory alienation of land, other objects of real estate which are located on it from its owner proceeding from social

interests to appellate administrative courts as courts of first instance and the High Administrative Court of Ukraine as the court of the appellate instance.

The Constitutional Court proceeds from the fact that according to Article 129.3.8 of the Constitution a law may define certain categories of administrative cases which do not envisage cassational challenge of a court decision.

Thus, legislative provisions concerning jurisdiction of the mentioned category of administrative cases to appellate administrative courts as courts of first instance and the High Administrative Court of Ukraine as the court of the appellate instance do not contravene Articles 8.1, 129.3.8 of the Constitution.

Subjects of the right to constitutional petition address with an appeal to examine the disputed provisions of the Law No. 2453 and the Code concerning their conformity to the provisions of Articles 22, 24, 55, 64 of the Constitution.

Pursuant to Article 129.3.8 of the Constitution establishment of cases by law in which appellate and cassational challenge of a court decision is not envisaged shall be allowed. Legal regulation of jurisdiction of some categories of administrative cases by the Law No. 2453 and the Code according to the mentioned constitutional provision guarantees adherence to rights and freedoms of citizens which are realised in administrative justice.

With regard to this, establishment of jurisdiction of some categories of cases to the High Administrative Court of Ukraine as the court of the first instance, appellate administrative courts as courts of first instance and the High Administrative Court of Ukraine as the court of the appellate instance by law guarantees the right to judicial protection and does not restrict it, does not restrict its meaning and scope of rights and freedoms secured by law, and does not violate equality of citizens before law.

The authors of the appeal — 49 People's Deputies of Ukraine — argue that the provisions of Articles 18.4, 171^{1.1}, 171^{1.2}, 171^{1.6}, 180.1 of the Code contravene Article 125.2 of the Constitution.

The Fundamental Law provides that the Supreme Court of Ukraine is the highest judicial body in the system of courts of general jurisdiction (Article 125.2); its authority as the highest judicial body in the system of court of general jurisdiction is determined by legislator (Article 92.1.14).

In analysing the disputed provisions of the Code concerning their conformity to Article 125.2 of the Constitution, the Constitutional Court came to the conclusion that establishment of some categories of administrative cases which do not envisage appellate and cassational challenge of a court decision by legislator does not deprive the Supreme Court of Ukraine of status of the highest judicial body in the system of courts of general jurisdiction.

Therefore, the disputed provisions of the Code do not contravene Article 125.2 of the Fundamental Law.

Thus, the Constitutional Court of Ukraine held:

1. To recognise as conforming to the Constitution (constitutional) the provisions of:
— Articles 18.4, 171^{1.1}, 171^{1.2}, 171^{1.6}, 180.1 of the Code of Administrative Proceedings concerning jurisdiction of cases on pre-term authority termination of People's Deputy of Ukraine in case of his or her failure to meet requirements regarding incompatibility, as well as cases on appeal of acts, deeds or omissions of the Verkhovna Rada of Ukraine, the President of Ukraine, the High Council of Justice, the

High Qualification Commission of Judges of Ukraine to the High Administrative Court of Ukraine as the court of the first instance;

— Article 89.1 of the Law «On Judicial System and Status of Judges» dated July 7, 2010 No. 2453-VI concerning jurisdiction of cases concerning appeal of decision of the High Qualification Commission of Judges of Ukraine on bringing a judge of local court or court of appeal to disciplinary liability to the High Administrative Court of Ukraine as the court of the first instance;

— Articles 1831.2, 1831.6 of the Code of Administrative Proceedings concerning jurisdiction of cases on compulsory alienation of land, other objects of real estate which are located on it proceeding from social interests to appellate administrative court as court of first instance and the High Administrative Court of Ukraine as the court of the first instance.

2. To terminate the constitutional proceedings in the case in part of examination of conformity to the Constitution of Articles 1711.3, 1711.4, 1711.5 of the Code of Administrative Proceedings on the grounds of Article 45.2 of the Law «On the Constitutional Court of Ukraine» — failure of the constitutional petition in this part to meet requirements envisaged by the Constitution and the Law «On the Constitutional Court of Ukraine».